

Σήμερα που η απόκτηση κατοικίας είναι μεγάλη ντίβα, το να δηλώνεις -πνευματικά- άστεγος συνιστά εντιμότητα και «δυστυχία από το πολύ μυαλό».

Ο Σαρίκας είναι γνωστός από τις μεταφράσεις του Νίτσε, αλλά μεταφραστής χωρίς δικά του κείμενα θυμίζει карабоμαραγκό χωρίς βάρκα. Στα 130 κείμενα που περιλαμβάνει λοιπόν ο κομψός τόμος, ο Θεσσαλονικιός έχει καταφέρει κάτι ζηλευτό. Κόβοντας τους δεσμούς με το «διανοητικίκι», την πεπαιδευμένη φλυαρία και την εγγράμματη βλακεία, κατορθώνει να βρει τον τόνο της στοχαστικής απλότητας. Η ζωή, λένε, είναι χυδαία κωμωδία στην οποία μετέχουμε όλοι· αυτό όμως δεν καταργεί τις αποχρώσεις του πένθους και της ειρωνείας. Πολύ κοντά στους ανθρώπους της πόλης του και πολύ μακριά, ο αυτοδίδακτος παρατηρητής συνοψίζει χαρακτηριστικές αποτυχίες, οργανωμένα ψεύδη (το πανεπιστήμιο ήταν ένα μελισσοκόφινο γεμάτο στείρες μέλισσες...), ευτέλειες, κοινωνικές παγίδες, άτομα με απολεσθέντα εαυτό, δρόμους, πλατείες, συμβάντα (ο διάλογος να πάρει τους ανθρώπους κι αυτά που έχουν θαμμένα στην ψυχή τους). Σε ποια κατηγορία ανήκει αυτό το βιβλίο; Όταν δυσκολευόμαστε στην κατηγοριοποίηση, η δυσκολία υποδηλώνει πάντα κάτι εκτός σειράς.

Κωστής Παπαγιώργης, Αθηνόραμα, 23-10-2008